

overtog f. Eks. de Bygninger derovre, som ere blevne til Dels værdiløse ved den paagældende Lejlighed. Naar Staten gjorde det, var der nemlig en stærkere Garanti for, at der kunde komme en sund Udvikling i Gang, saa Folk omkring i Europa atter fik Tillid til Stedet og' hom derhen. Og det kan jo dog ikke nægtes, at det vilde være af overordentlig stor Betydning, om vi kunde faa et saadant Sted, hvor man kan mødes i internationalt Selskab, glæde sig ved Naturen og med hincanden, uden at behøve at fremdrage stærkt hver enkelts patriotiske Følelse. Og skulde det ske, at enkeltes særlige Fædrelandskærlighed følte Trang til at give sig stærkere Udslag, blev det da for Statens Regning. Sparker han Børns Fæstninger over Ende, og river han Flag itu, sker det da ikke til Overlast for den enkelte, der har sat sine Penge i Foretagendet i Tillid til, at vi her havde frit Erhverv og kunde være beskyttede, selv hvor man, saa at sige, lever internationalt og kalder fremmede til.

Men da man nu ikke tør haabe, at det vil ske, eller at der vil blive brudt ny Baner fra Finansudvalgets Side ved den Slags Erstatninger, vil jeg dog henstille til det ærede Finansudvalg og den ærede Minister, om man ikke muligvis kunde hjælpe en lille Smule ved, ikke at give de 10,000 Kr., men laane Manden en Kapital — der kan vist skaffes Kaution — saa at han kan komme i Virksomhed igen. Efter de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører om, hvorledes man har at forholde sig over for de Ændringsforslag, der ere fremkomne, ved jeg nok, at man ikke kan føre dette Ændringsforslag igennem, der er stillet af Mindretallet, og jeg forudsætter ogsaa, at Mindretallet tager det tilbage, da det formentlig ikke vil have det forkastet. Men jeg har villet benytte Lejligheden til at henlede Opmærksomheden paa det virkelig betydelige Tab, som Fanø har lidt ved den paagældende Historie, og det betydelige Tab, som Enkeltmand har lidt, og specielt henstille, om Staten ikke over for denne enkelte Mand, i Betragtning af den store patriotiske Gerning, som foraarsagede hans Tab, kunde træde hjælpende til, om ikke ved en Gave, saa ved et Laan, hvorved han nogenlunde kunde betrygge sin Families Eksistens. At en Hjælp ikke kan faas hos den paagældende Mand, ved jeg ikke alene, fordi det staar i de Bilag, der følge med Andragendet, men, skønt jeg aldrig før kendte den Mand og aldrig havde

talt med ham, gik jeg dog en Gang efter Andragerens indtrængende Ønske den mindre behagelige Gang op til Manden for at spørge, om han ikke kunde føle lidt Opfordring til at yde Manden lidt Hjælp til at komme i en Virksomhed. Men den Maade, jeg blev modtagen paa, var en saadan, at jeg vel skal vogte mig for oftere at slide de Trapper.

Finansministeren (Hage): Finansudvalget har foreslaaet henvist til Finansministeren 3 Andragender til Overvejelse eller Undersøgelse.

Det første Andragende er Nr. 3 fra Enke efter pensioneret Afdelingssadelmager Madsen om Pension eller livsvarig Understøttelse. Finansministeren har ikke været i Stand til at tilstaa en saadan Pension, idet det i Pensionsloven af 20. November 1876 hedder „under ingen Omstændigheder kan Pension tilstaaes de Enker, hvis Ægteskab er indgaaet efter Mandens 60de Aar“. Den ærede Ordfører har imidlertid fremhævet, at der kunde være Momenter til Stede, som talte for at stille den paagældende Enke gunstigere end efter den sædvanlige Regel, og jeg skal efter Finansudvalgets Henstilling tage Sagen under Overvejelse.

Under Nr. 49 foreslaas henvist til Finansministerens Undersøgelse et Andragende fra Træskomager Henriksen om Invalideunderstøttelse, hvilket Andragende er blevet varmt anbefalet af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds (Laust Jensen). Vedrørende denne Sag skal jeg fremhæve, at Manden gjorde Tjeneste i 1863 fra 15. Maj til 9. Juni og blev da kasseret for Blodaareknuder, og han mener nu, at han har paadraget sig denne Sygdom ved disse 3 Ugers Fredstjeneste. Der foreligger imidlertid til Støtte herfor ikke andet end nogle Lægmandsattester, der ere holdte i ganske almindelige Udtryk, gaaende ud paa, at Udstederne formene, at den paagældende ikke for Tjenesten led af nogen som helst Svagbed. Det siger jo imidlertid sig selv, at en Daarlighed som Blodaareknuder er noget, som uvedkommende ikke saadan have særlig Lejlighed til at iagttage. Jeg har omvendt forgæves søgt at faa oplyst, hvorvidt Manden havde denne Skavank allerede da han var paa Session, i hvilket Tilfælde man mulig kunde sige, at han ikke burde være udtagen til Tjeneste. Der foreligger saaledes intet, der i og for sig tjener til at bevise, at han ved eller i Anledning af Tjenesten har faaet denne